

Sygn. akt II K 1214/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Zubrzycka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 01 marca, 27 kwietnia, 07 lipca, 13 września i 23 listopada 2017 r. sprawy:

D. K., syna A. i A. z domu T., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 16.10.2016 r. w G., używając przemocy wobec K. B. w postaci uderzenia pięścią w twarz oraz kopania w tułów i w rękę, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki M. (...) o wartości 500 zł, czym działał na szkodę K. B.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk;

II. w dniu 19.03.2016 r. w G. przyjął uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd S. (...) nr rejestracyjny (...) o wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę B. P.

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

I. oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia z trym doprecyzowaniem, iż model ukradzionego telefonu to M. (...), czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 280 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art. 37b kk na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu wykonywaną w pierwszej kolejności karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego D. K. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 19 marca 2016 r. w G. przyjął pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 1.000 zł, co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę B. P., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 292 § 1 kk i za to na podstawie art. 292 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 3 kk w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk, art. 87 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego D. K. w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i wymierza oskarżonemu wykonywaną w pierwszej kolejności karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc orzeka wobec oskarżonego D. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. B. kwoty 500,00 zł (pięciuset złotych);

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. w punkcie III wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 20 października 2016 r., godz. 21:45 do dnia 04 stycznia 2017 r., godz. 15:50 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt i ust. 2 pkt 3, § 20, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. Nr 1801) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. G. kwotę 1.298,88 zł (jednego tysiąca dwustu dziewięćdziesięciu ośmiu złotych 88/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 1214/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk i art. 424 § 3 kpk ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów, orzeczonych wobec oskarżonego D. K., zważył co następuje:

Sąd, po przeanalizowaniu całokształtu zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego uznał oskarżonego D. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia z tym doprecyzowaniem, iż model ukradzionego telefonu to M. (...).

Z kolei w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia Sąd uznał oskarżonego D. K. za winnego popełnienia tego, że w dniu 19 marca 2016 r. w G. przyjął pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 1.000 zł, co do którego na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę B. P.. Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa paserstwa, jednakże w jego nieumyślnej formie, nie zaś w formie umyślnej, jak to zarzucił oskarżyciel publiczny.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu D. K. winy w przypadku obu popełnionych przez niego czynów. W toku postępowania ujawniły się wprawdzie wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, w związku z czym dopuszczony został dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego, przy czym wydane zostały dwie takie pisemne opinie, odnoszące się do kwestii poczytalności oskarżonego w odniesieniu do poszczególnych z zarzucanych mu czynów. Jak wynika jednak z treści przedmiotowych opinii oskarżony D. K. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umyślowo. Biegli rozpoznali wprawdzie u oskarżonego cechy osobowości kształtującej się nieprawidłowo oraz zaburzenia zachowania i psychiczne spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych z cechami zespołu uzależnienia, brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie

D. K. znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych czy jakościowych zaburzeń świadomości, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i pozwala mu przewidzieć konsekwencje swoich działań. Tym samym należy uznać, iż w odniesieniu do przypisanych mu czynów oskarżony D. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania. Zdaniem Sądu przedmiotowe opinie należy uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy i brak podstaw do kwestionowania zawartych w nich wniosków, są one bowiem jasne, zupełne, zbieżne ze sobą, należyście uzasadnione, zostały przy tym sporządzone przez osoby dysponujące stosowną wiedzą specjalną i niezainteresowane w sposobie rozstrzygnięcia sprawy.

W tej sytuacji należało uznać, że oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowych czynów, które stanowią powszechnie popełniane przestępstwa przeciwko mieniu, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie sprawę z ich karalności, albowiem jest to wiedza powszechnie dostępna.

W ocenie Sądu oskarżony D. K. dopuścił się popełnienia czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia działając umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego. Należy uznać, że oskarżony chciał dokonać zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia opisanego w tym zarzucie w postaci telefonu komórkowego, zaś swoim zamiarem objął również środek prowadzący do dokonania zaboru mienia w postaci użycia przemocy wobec pokrzywdzonego K. B..

Z kolei w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w granicach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia zdaniem Sądu oskarżony D. K. działał niemyślnie. W tym zakresie bowiem, wobec braku dowodów przeciwnych, brak było podstaw do podważenia wersji podanej przez oskarżonego, iż opisany w zarzucie samochód marki S., niewątpliwie pochodzący z czynu zabronionego popełnionego na szkodę B. P., oskarżony uzyskał od nieznanego mężczyzny w sytuacji, gdy samochód ten był otwarty, przy czym mężczyzna ten poinformował go, że samochód ten „pożyczył” i nie informował go o właścicielu pojazdu. Mając na uwadze, iż w świetle wyjaśnień oskarżonego mężczyzna ten w chwili podejmowania decyzji o przekazaniu mu pojazdu był nietrzeźwy, zaś sam pojazd nie przedstawiał większej wartości i mógł zostać uznany przez tego mężczyznę za zbędny dla niego, w ocenie Sądu wersji takiej nie można wykluczyć w świetle wskazań doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania. W konsekwencji, przy przyjęciu takiej wersji, brak wystarczających podstaw do ustalenia, że oskarżony wiedział o tym, iż samochód został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a tym bardziej by wiedział, jaki dokładnie był to czyn zabroniony. Zdaniem Sądu natomiast oskarżony D. K. w takich, a nie innych okolicznościach wejścia w posiadanie pojazdu powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Trudno bowiem byłoby logicznie wytłumaczyć, dlaczego inna, do tego nieznaną mu osobą miałyby mu przekazać otwarty samochód rzekomo, pożyczony od innej osoby, w domyśle właściciela, zamiast zwrócić go temu właścicielowi. Tym oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, że okoliczności pochodzenia przekazywanego mu pojazdu podane przez nieustalonego mężczyznę są niezgodne ze stanem rzeczywistym, a w konsekwencji powinien był przypuszczać, że pojazd pochodzi z czynu zabronionego.

Sąd przychylił się do wskazanej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, który należało zakwalifikować jako występki rozboju określony w art. 280 § 1 kk. D. K. dokonał bowiem w omawianym przypadku zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy w postaci telefonu komórkowego. Przedmiotowej kradzieży D. K. dokonał po uprzednim użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego K. B., niewątpliwie bowiem jako przemoc wobec osoby należy potraktować takie ustalone zachowania oskarżonego, jak uderzenie pięścią w twarz oraz kopanie w tułów i w rękę, przy czym niewątpliwie wszystkie te zachowania miały na celu przełamanie oporu pokrzywdzonego, który nie chciał dobrowolnie oddać telefonu, i miały doprowadzić do skutecznego dokonania zaboru mienia. W konsekwencji zachowanie oskarżonego wypełniło w rozpatrywanym przypadku wszystkie znamiona przestępstwa rozboju określonego w art. 280 § 1 kk. Należy dodać, iż w ocenie Sądu na podstawie całokształtu zeznań pokrzywdzonego zasadne było ustalenie, iż przemoc we wskazanym wyżej zakresie została przez oskarżonego zastosowana jeszcze przed dokonaniem zaboru mienia, wbrew twierdzeniom samego oskarżonego, albowiem D. K. w istocie w pewnym momencie znalazł się w posiadaniu wskazanego telefonu pokrzywdzonego przekazanego mu przez

tego ostatniego, jednakże następnie pokrzywdzony odzyskał na chwilę telefon i dopiero wówczas oskarżony zastosował wobec K. B. przemoc w opisany wyżej sposób, dokonując następnie już trwałego zaboru mienia pokrzywdzonego.

Z kolei czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako występki paserstwa nieumyślnego, określony w art. 292 § 1 kk. Oskarżony przyjął bowiem pojazd marki S. (...) pochodzący z czynu zabronionego, co do którego na podstawie towarzyszących, wskazanych wyżej okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego.

Uznając oskarżonego D. K. za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn przypisany mu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 37b kk na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wykonywaną w pierwszej kolejności karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Z kolei za czyn przypisany oskarżonemu w granicach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia Sąd na podstawie art. 292 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu kary w takiej właśnie wysokości są odpowiednie i stosownie do treści art. 53 § 1 kk ich rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak również pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru wymierzonej za pierwszy z opisanych wyżej czynów Sąd potraktował okoliczności popełnienia tego czynu, wpływające na stopień jego społecznej szkodliwości, w szczególności to, iż oskarżony zastosował wobec pokrzywdzonego przemoc w zakresie przekraczającym przemoc niezbędną do skutecznego zaboru mienia, a tym samym godził w większą liczbę dóbr prawnych, nie tylko bowiem mienie pokrzywdzonego, ale i jego zdrowie. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko uznaniu omawianego czynu jako wypadku mniejszej wagi określonego w art. 283 kk. Wskazać należy również, iż oskarżony nie podjął w istocie żadnych działań mających na celu naprawienie szkód wyrządzonych przedmiotowym czynem. Sąd nie dopatrywał się istotnych okoliczności obciążających w odniesieniu do drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów.

Jako okoliczności łagodzące przy określaniu sądowego wymiaru obu kar Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego, jego przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy. Okolicznością taką w przypadku obu czynów jest również stosunkowo niewysoka wartość mienia będącego przedmiotem przestępstw.

Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 280 § 1 kk za pierwszy z czynów przypisanych oskarżonemu Sąd co do zasady mógł wymierzyć oskarżonemu karę od 2 lat do nawet 12 lat pozbawienia wolności. Z kolei w przypadku drugiego z czynów, z uwagi na treść art. 292 § 1 kk, Sąd mógł wymierzyć karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W przypadku pierwszego z czynów Sąd zastosował natomiast wyjątkową instytucję określoną w art. 37b i wymierzył określoną w tym przepisie tzw. karę łączoną pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, uznając, że z uwagi na określone wyżej okoliczności łagodzące będzie to wystarczające dla zapewnienia realizacji celów kary i nie ma potrzeby orzekać kary pozbawienia wolności w nawet minimalnym wymiarze określonym w art. 280 § 1 kk. Natomiast w przypadku drugiego z czynów Sąd za wystarczające uznał wymierzenie kary ograniczenia wolności, łagodniejszej od alternatywnie grożącej kary pozbawienia wolności, nie znajdując natomiast podstaw do orzeczenia jedynie kary grzywny, także z uwagi na sytuację materialną oskarżonego. W tej sytuacji orzeczone wobec oskarżonego kary nie mogą zdaniem Sądu zostać uznane za nadmiernie surowe.

Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 3 kk w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk oraz art. 87 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego D. K. w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i wymierzył oskarżonemu wykonywaną w pierwszej kolejności karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zastosował w tym przypadku instytucję określoną

w ostatnim z powołanych przepisów i tym samym łącząc kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności nie widział podstaw do orzeczenia na ogólnych zasadach kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem przelicznika określonego w art. 87 § 1 kk, lecz za uzasadnione uznał orzeczenie raz jeszcze tzw. kary łączonej, w tym przypadku jako kary łącznej, z tych samych względów co w przypadku kary jednostkowej za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów uznając, iż cele kary zostaną w ten sposób spełnione. Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu w tym trybie karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 5 miesięcy (gdyż tylko ta jedna kara pozbawienia wolności była podstawą orzekania tego elementu karty łącznej) oraz karę łączną ograniczenia wolności od 1 roku (wyższa z podlegających łączeniu kar) do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma łączonych kar jednostkowych). Określając wymiar kary łącznej w tym drugim zakresie Sąd zastosował zasadę asperacji czy innymi słowy częściowej absorpcji, orzekając karę łączną w wysokości jednakowo odległej od minimalnej, jak i maksymalnej możliwej do wymierzenia kary łącznej. Za zastosowaniem zasady absorpcji przemawiał związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego, są to bowiem w obu przypadkach podobne przestępstwa przeciwko mieniu. Z drugiej strony za zastosowaniem zasady kumulacji przemawia brak związku podmiotowego pomiędzy przestępstwami, albowiem każde z nich zostało popełnione na szkodę innej osoby, a także brak bliskiego związku czasowego, skoro pomiędzy czynami upłynęło ponad pół roku. W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności znalazły należyte odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej.

Brak było podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, albowiem w przypadku zastosowania wskazanego wyżej art. 37b kk i jednoczesnego orzeczenia kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności nie znajdują zastosowania przepisy art. 69-75 kk, a więc dotyczące właśnie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Wobec okoliczności, iż na skutek czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia pokrzywdzony K. B. poniósł szkodę majątkową równą wartości utraconego przez niego telefonu, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk i art. 415 kc orzekł wobec oskarżonego D. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie I wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. B. kwoty 500,00 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 20 października 2016 r., godz. 21:45 do dnia 04 stycznia 2017 r., godz. 15:50 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na mocy stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. G. kwotę 1.298,88 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto, pomimo wydania wyroku skazującego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, uznając, iż aktualna sytuacja finansowa oskarżonego przemawia za przyjęciem, że wyłożenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, zwolnił oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.